

LBRIS

We know
books

M.J. Arlidge

Ochi pentru ochi

Traducere din limba engleză de
Alexandra Fusoi

TREI

Capitolul 1

I-a simțit înainte să-i vadă. Ce să-i fi trădat — o umbră tremurătoare, sunetul respirației superficiale, un pas stângaci? Ori simțurile lui ascuțite care l-au alertat despre prezența lor, instinctele de supraviețuire care-l ținuseră în viață atâta vreme? Oricum, un lucru era sigur. Îl găsiseră.

Înăbușindu-și groaza, Mark Willis a mers mai departe. Pe frunte i se adunaseră broboane de sudoare, inima îi bătea nebunește, dar n-a încetinit pasul, cercetând din priviri clădirile și aleile umbrite. Complexul Rumworth era un loc nefericit, bântuit de copii care renunțaseră la școală, narcomani și săraci în stadiu terminal, dar lui Mark îi plăcea aici, mai ales după miezul nopții, când putea să vină și să plece după cum avea chef. Se delecta cu aceste momente fugare de libertate, când toată nefericirea, durerea și violența trecutului păreau să se mistuie, când se simțea invizibil și în siguranță. Se simțise bine în seara asta, mergând liniștit și nevăzut spre apartamentul lui micuț, cu cinci halbe de bere la bord, care-l făceau nepăsător, ba chiar euforic. Însă totul se schimbase într-o clipă. Acum se simțea cât se poate de

treaz, cu mîntea limpede, trupul pregătit pentru fugă, conștient de pericolul mortal în care se afla.

Cum îl găsiseră? Ce-l trădase? Părea imposibil. Fusese foarte atent, foarte prudent — sălășluind în noua lui identitate, făcându-și o viață în orașul ăsta nou —, și totuși, cumva, știa. Următoarele câteva minute vor stabili dacă scăpa de pedeapsă sau avea o moarte brutală, singura lui speranță fiind elementul-surpriză, s-o rupă la fugă brusc, pe neașteptate, spre libertate. Dar în ce direcție s-o ia? Pe ce alee ar trebui să fugă? Dacă o nimerește, ar putea scăpa nevătămat, dar dacă nu...

Acolo! Nu își imaginează. De data asta a auzit clar un pas printre umbrele Casei Lancaster, cel mai dărăpănat dintre cele cinci blocuri-turn care mutilau colțul ăsta năpăstuit din Bolton. A aruncat o privire spre blocul de apartamente care se năruia, așteptându-se să vadă o siluetă masivă în penumbră, dar spre surprinderea lui, atacatorul a renunțat cu totul la prudență și a ieșit în lumina chioară a felinarelor.

Mark și-a ținut răsuflarea, împleticindu-se puțin, incapabil să înțeleagă ce vedea. Silueta era înaltă și puternică, îmbrăcată cu blugi murdari, geacă de piele neagră și bocanci cu vârful de oțel. Purta mănuși, iar în mână strângea o rangă; lumina gălbuie slabă se reflecta în cârligul încovoiat dezgustător. Era suficient ca să-i înghețe sângele în vine, dar chipul siluetei era cel care-l făcu să-și înăbușe un țipăt în gât. Doi ochi negri, rotunzi și strălucitori priveau printr-o mască de porc din latex, dându-i agresorului un aer neomenesc, animalic și nemilos.

Silueta venea spre el, din ce în ce mai repede. Panicat, Mark se întoarse și porni în grabă către York House

și pasajul subteran care l-ar fi putut duce încă spre un loc sigur, dar abia dacă făcuse un pas când se opri. O altă siluetă mascată la fel îi ieși în față, blocându-i calea. Și aceasta era înarmată și însetată de violență, iar din bot îi ieșea un șuierat triumfător.

— Rahat...

Cuvântul s-a revărsat din gura lui Mark, pițigăiat și sufocat. S-a întors din nou, sperând s-o ia pe unde venise, spre Butcher's Arms, dar acum atacatorii au scos ultimul as din mânecă, o a treia siluetă care a apărut la 20 de metri în fața lui, învârtind degajat o rangă în mână.

Tăcere. Mark a rămas încremenit în pasajul întunecos, cu agresorii înșirați în jurul lui. Intrase direct în capcana lor și acum avea să suporte consecințele. Violența era iminentă, setea lor de sânge era palpabilă, sentimentul lor de triumf, evident. Chiar acum, când stătea aici, tremurând de frică, ultimul venit a pufnit zgomotos, imitând grosolan un porc, iar sunetul dezgustător a răsunat din clădirile din jur. Fiecare celulă a lui Mark voia să-l facă să cadă în genunchi, să cerșească iertare, dar el știa că aici nu va exista milă. ăsta era sfârșitul promis.

Cei trei bărbați au făcut un pas în față. Apoi încă unul. Înaintau în continuare, cu răngile ridicate, pregătiți să-și doboare dușmanul lipsit de apărare. Mark le simțea mirosul de transpirație, le auzea răsuflarea hârșăită, le simțea euforia. Știa că din clipă în clipă va veni prima lovitură, sfâșiind piele și rupând oase, trântindu-l pe jos. După aceea, atacul va fi nemilos, trupul lui va fi zdrobit până nu va mai putea fi recunoscut, într-un act de răzbu-nare susținut și hotărât. Chiar acum, bărbatul cu cap de

porc din fața lui își încorda bratul și se pregătea de atac, decis să dea prima lovitură, cea crucială...

Mark se aruncă înainte, împingând palma în botul porcului. Atacatorul nu se așteptase să întâmpine rezistență și nu s-a apărut, iar Mark a fost încântat de sunetul nasului care se rupea, în timp ce atacatorul lui urla de durere. Elanul îl împinse în silueta solidă, pe care o dăreamă pe spate, rupând temporar linia agresorilor. Profită de ocazie și țâșni înainte, îndreptându-se către spațiul care se deschisese pe neașteptate. O pereche de mâini aspre încercă să-l prindă și-l apucă de haina pufoasă, dar Mark își eliberă brațele și fugi mai departe, lăsându-i pe atacatorii nedreptățiți cu canadiana lui în brațe. Grăbi pasul, lovind cu picioarele în beton și îndepărtându-se cât mai mult de atacatori. Simți cum îi urcă în gât un râs isteric. După ce se aflase la doar câteva clipe de moarte, acum era liber și nevătămat, convins că poate fugi mai repede decât trei bărbați de vârstă mijlocie, că poate scăpa în umbrele casei sinistre pe care o numea cămin. N-avea nevoie decât de jumătate de oră ca să găsească un loc sigur, să dea un telefon. Putea supraviețui acestui coșmar, să scape cu viață, să folosească așa cum se cuvine cea de-a doua șansă pe care o primise.

Auzi pași grei în spate, care-l smulseră din reverie. Atacatorii nu renunțaseră și veneau după el, bocănind pe ciment. A aruncat o privire peste umăr și a descoperit, spre groaza lui, că unul dintre bărbați e la mai puțin de trei metri de el, încordându-și toate tendoanele ca să-l ajungă din urmă. Panicat, Mark a mărit ritmul, simțind cum îi ard plămâni, cum îl dor picioarele de oboseală. Era încă în mare pericol, dar dacă reușea să iasă din complex, tot ar fi putut fi în siguranță.

A zărit în față aleea centrală care dădea în strada principală și a sprintat spre ea, gonind spre salvarea lui. Dar speranțele i-au fost din nou spulberate. O dubă albă bloca intrarea centrală în complex, cu farurile orbitoare care parcă îl arătau cu degetul, ca să-l vadă atacatorii. Chiar atunci, ușa șoferului s-a deschis și a apărut încă un bărbat mascat. Mark s-a oprit brusc, panicat, reușind să se dea deoparte la timp când o mână s-a repezit la brațul lui. Fără să-i pese încotro se îndreaptă, a luat-o iar la fugă, preocupat doar să rămână în fața urmăritorilor.

Se îndrepta spre marginea complexului, un labirint de alei înălțate, containere de gunoi și felinare care pâlpâiau. Pasajele erau întunecoase și periculoase și Mark s-a împiedicat de câteva ori, dar a ținut-o tot așa, fără să-și rupă ritmul. Cu siguranță că agresorii aveau să obosească la un moment dat, nu? O să renunțe la urmărire. Trecu de un colț și goni mai departe, observând abia în ultima clipă căruțul de cumpărături răsturnat. Sări instinctiv, abia evitând obstacolul, după care ateriză cu îndemânare pe beton. Cel mai apropiat dintre urmăritori n-a avut același noroc, dând peste cărucior înainte să cadă. Însuflețit, Mark a grăbit pasul. Distanța față de urmăritori creștea și, dacă reușea să găsească o scară spre nivelul străzii, putea să scape de ei în întunericul de jos. Era domeniul lui, căminul lui în ultimii patru ani, iar supraviețuirea depindea de felul cum profita de acest avantaj.

Se simțea încântat, energizat, în timp ce căuta din priviri, încrezător, o cale de scăpare, însă când alunecă după un colț, speranțele lui au fost spulberate. În beznă, în panica lui, nu calculase bine și țâșnise pe aleea greșită.

Nu gonea spre libertate, ci spre o fundătură, parapetul metalic din fața lui, care-i apăra pe locatari de centură, distrugându-i ultima șansă de evadare. Mark s-a oprit alunecând și a privit în jur, căutând orice mijloc de scăpare, dar era blocat de ziduri de beton care-i ajungeau până la piept și de balustradele negre ostile din față. În urma lui, auzea patru rânduri de pași care încetineau, pe măsură ce urmăritorii lui se pregăteau să atace. Mark și-a rezemat fruntea de balustradă și a început să plângă; lacrimile i se scurgeau pe obraji, în timp ce tremura din toate încheieturile de frică. Nimeni nu merita să moară așa.

— Haideți, băieți, să-i dăm cadoul de Crăciun...

Veneau spre el, cu armele ridicate. N-aveau să se grăbească, aveau să se înfrupte din durerea lui, să se *distreze*. Se întoarse spre atacatori, cu ochii dintr-odată sclipind sfidător. Chiar avea să-i lase pe tâmpiții ăștia fără minte să-l măcelărească cu sânge-rece? Avea să-i lase să *câștige*? De undeva, din adâncurile lui, se ridică o ultimă rămășiță de forță, de curaj. Urmăritorii erau la doar câțiva metri de el, pregătiți să lovească, dar el era hotărât să nu le dea satisfacție. Se răsuci, se prinse de balustradă și începu să urce.

Agresorii urlară și săriră înainte, sfâșiindu-i blugii, dar Mark scăpă. Preț de o clipă, se clătină pe balustradă, privind farurile strălucitoare care goneau pe drumul aglomerat de dedesubt, după care se aruncă.

După câteva secunde, trupul lui lovi pământul cu un trosnet dezgustător, iar capul i se izbi cu putere de betonul nemilos.

Capitolul 2

Olivia Campbell a trântit portiera mașinii și s-a îndepărtat de ea în grabă. Traficul din Londra fusese criminal de dimineață, oamenii ieșiți la cumpărăturile de sărbători blocând toate arterele din capitală, și avusese nevoie de o oră să se târască de la Holloway în Tottenham. Și-a abandonat Corsa pe linia dublă galbenă și a pornit în fugă pe stradă, dureros de conștientă de cât de mult întârziase. Acum regreta că înghesuisese în program două vizite înainte de evenimentul principal. Ambii eliberați condiționat fuseseră agresivi, întârziaseră și o făcuseră să piardă vremea, ceea ce însemna că acum întârziase cu mai mult de o oră și jumătate la prima ei ședință propriu-zisă cu Jack. Știa că n-avea cum să meargă bine — băiatul de 19 ani agitat era nervos când ajunsese aseară la noua lui adresă din Tottenham Hale și probabil că deja se urca pe pereți, convins că întârzierea ei prevestea un pericol sau un dezastru. Bineînțeles că era doar paranoia neîntemeiată — o văzuse de multe ori la eliberării condiționat cunoscuți —, dar asta n-avea să-i ușureze treaba în dimineața asta și era păcat, pentru că deja se simțea extenuată.